

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XIV. Diem sextam cujusque hebdomadæ, uti Christi passioni dicatam, cultu proprio celebrare oportere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tua hodie in oculis meis: sic magnificetur anima mea (hoc est, magna & pretiosa habeatur) in oculis Domini, & liberet me de omni angustia: præsertim autem de angustia sempiterna.

*De Reg.
Lusit.*

Hoc denique loco commemorabile est Joannis II. Lusitaniae Regis exemplum: qui (ut testatur Vasconcellus noster) secreto se voto obstrinxerat; nihil se peteretur. Inquam quod interpositis Christi vulneribus peteretur. Itaque tum in alios aliàs, eà causâ beneficis extitit; tum mulieri, die Parasceves, marito capitis damnato, per Christi mortem ac vulnera vitam oranti, veniam liberaliter indulgit.

CAPUT XIV.

Diem sextam cujusque hebdomadæ, uti Christi passioni dicatam, cultu proprio celebrari oportere.

§. I.

Rationes seu artes nonnullæ, ad eam diem peculiariter celebrandam, accommodatæ.

Dies sexta cujusque hebdomadæ, tum ipsâ temporis ratione (quod eâ die Salvator noster crucem ac mortem nostrâ causâ subijt) tum vetustissimo Ecclesiæ instituto, usque fidelium, commemorationi Dominicæ passionis specialiter consecrata, non est absque aliqua ejusdem passionis memoria, aut cultu proprio, transmittenda.

Eâ gratiâ potes in primis, eâ saltem die, matutinis horis piæ cruciatuum Salvatoris commentationi partem aliquam temporis tribuere, aut aliquid de ejus argumenti libello legere; quo patientis Christi recordationem in te excuscites, atque inde conceptum dolorem compunctionisq; sensum, in reliquum diem retineas.

Speci-

Speciatim autem in Missæ Sacrificio (quod, si Sacerdos sis, & per leges Sacrorum liceat, de Cruce aut Passione Domini celebrare poteris) debes vivam tibi Dominicæ necis imaginem ob oculos ponere; eoque præsertim die statis illis divini funeris exequijs, cum magna animi attentione, & pietatis significatione adesse.

Deinde ad eam Dominicæ mortis memoriam, seu expressius testandam, seu efficacius retinendam; peculiariter in temetipsum collectus, non modò consvetas culpas studiosus cavebis, verùm etiam, quasi unum aliquem charorum amillum lugeres, vitabis argumenta lætitiæ, & non necessarias relaxationes animi; quoad tibi quidem per vitæ tuæ rationes licebit. Fugies igitur eâ die ludos, choreas, convivia; detrahes aliquid de cultu ornatuque corporis; delicijs etiam, licet innocentibus, abstinebis. Quo in genere præeuntem habes S. Francorum Regem Ludovicum, qui *Gaufr. in* sextis ferijs nolebat liberos suos, rosis aut omnino floribus *Vit. c. 13.* coronari; quòd Caput nostrum eâ die spinis coronatum, meminisset. Itémque sacrum Purpuratorum Patrum Collegium, qui suæ adversus Christum patientem religioni testificandæ, iisdem ferijs non consvetâ veste pupuræ, sed violaceis (quod eis luctus argumentum est) utuntur.

Neque hic omittendum præceptum illud, quod inter cetera Sveciæ Regi per S. Birgittam ex ore Christi traditum *l. 8. c. 2.* est; eadem feriâ stipem aliquam erogandam in pauperes. Hoc, opinor, respectu: quòd cum eâ die ipse Rex Regum Christus, sanguinem suum omnem pro redemptione nostra liberaliter effuderit; par sit, ut ipsius amore, eumque imitandi studio, si non sanguinem fundimus, at nummos saltem pauculos in ipsius membra dividamus.

Postremò assumes poenam aliquam afflictionemve corporis; quò & eam diem religiosius observes, & aliqua ex parte assimileris Christo patienti.

Christiani olim, jam ab initio nascentis Ecclesiae, sextam feriam legitimo jejunio celebrabant (ex quo hodie sola carniū abstinentia remanserit) ut constat ex Patribus antiquissimis, Ignatio, Tertulliano, Epiphano, &c. Quem etiam jejuniū ritum observant passim Ordines Religiosi; & nonnulli quidem, pane tantum & aqua adhibitis: ut de suis monachis testatur S. Petrus Damiani; docens, eā die, quae (ut ipse ait) *pendentis in cruce Domini glorioso sanguine purpuratur*, ejusmodi poenam convenienter assumi: quia (inquit) *in hoc cruce verè communicamus, in hoc procul dubio Christo commorimur, si hoc eodem die quo ipse passus est, etiam carnem nostram per inedia cruciamenta mactemus.*

Ep. 14.

Quin & plures infantes constat, divino magisterio, vel semel tantum eā die lac admisisse; ut de S. Nicolao notum est, cui Sisennium quendam Episcopum adjunxit Drexelius noster; vel omnino alimento abstinuisse, ut de Stephano Diensi Episcopo refert idem autor in tractatu quem Aloën inscripsit.

l. 1. c. 11.

§. 3.

Vit. c. 1.

Cui addere licet, recentius ævi nostri exemplum, supra memoratam Pudentianam Zagnoniam; de qua præterea illud est propriè commemorabile: hanc scilicet infantem, omni sextā feriā, non tantum cibum omnem detrectasse, sed insuper totam eam diem, alimenti vice, perpetuo ploratu duxisse; cum dies reliquos esse soleret pacatissima.

Quòd si eam diem jejunio colendi, tibi aut facultas deest aut animus; saltem re aliqua, quamvis exigua, tibi subtracta, patientis Christi memorem animum eo pacto testare.

§. 2.

Artes aliqua rariores, eodem pertinentes.

Atamen omittis alijs, eā die passim usitatis, sese afflictiendi rationibus; alias quasdam referre juvat, quas excogita-

gitarit Sanctorum ardor, ac studium Christi cruciatus participandi.

Nam quidam, memores fellis & aceti, quod Christo in cruce stienti propinatum est, eà die amarore aliquo gustatum suum inficiebant & exercebant: veluti de S. Alberto Confessore ex Ordine Carmelitarum, accepimus; qui *Vit. c. 6.* ad panem, quo solo tunc vesceretur, condimenti loco absinthium adhibebat. Sanctam quoque Birgittam legimus, *Vit. c. 11.* eadem ferià amarissimam herbam in ore tenere solitam: quod item poenæ genus consuevit de se sumere, si quando verbum aliquod minùs consideratè protulisset. At Simon Sacerdos Valentinus, ex eodem Christum imitandi desiderio, ferià sextâ majoris hebdomadæ acetum felle mixtum, exorbebat. *In Vit.*

Rursum eadem S. Birgitta, sextâ qualibet ferià, ex ardente cereo guttas ignitas in carnem suam eliquabat, sic, ut *Bulla ca. noniz.* cute exustâ & pustulatâ, diu restarent vulnerum vestigia; quæ tamen si ante proximè recurrentem sextam feriam non nihil obduci viderentur, eadem, unguium impressione, ne perfanarentur, exulcerabat. Sanctus autem Franciscus, cum diebus alijs, dolori leniendo, carni suæ impressa sacra *IV ad. an. no 12 24. n. 27.* vulnera fovere panniculis soleret, totam eam diem ab ipsa vespera præcedente, abstinere eo delinimento, ut hac ratione Christi crucifixi dolores magis experiretur.

At quid de his dicam, qui ex summo in Christum crucifixum amore, id multis precibus ab eo contenderint, impetrarintve, ut qualibet sextâ ferià recurrente, partem aliquam eorum cruciatuum, quos eà die ipse sustinisset, perferent? uti de Philippa Geldra jam docuimus; quæ eà ferià, prodigiosos lateris experiebatur cruciatus. Similiterque è Societate nostra P. Bernardus Colnago, omni ferià sextâ sentiebat itidem dolores lateris acerbissimos; itemque quoties de passione Domini concionaretur. Maria

ROY
UPPLIO
VI

ria Carafa P. N. Vincentij mater obtinuerat divinitus, ut eadem die acrem capitis dolorem perentisceret; perinde atque si spinarum aculeis compungeretur.

Quibusdam etiam pijs fæminis concessum scimus, ut ea die & per eas horas, quibus Christus in cruce suffixus jacuit, & ipsæ immotæ ac velut exanimæ jacerent, non tantum interiorum Christi dolorum participes, sed ipsa etiam externa specie Crucifixo conformes; brachijs nimirum rigidè in altum protensis, contractis manuum articulis, pedibus quasi ad confixionem dispositis, omni denique corpore, Crucifixi in morem, immobiliter extento & occulta vi obrigefcente.

Vit. c. 17.

Memorata Soror Pudentiana Zagnoni eam totam diem summis afflictabatur doloribus, & in quodam quasi suppliciorum torculari comprimebatur. Ei distendebantur membra omnia, velut in equuleo, torquebantur viscera, amarefcebant os, arefcebant palatum; vix ut eo die cibum aliquem capere aut retinere posset.

Vit. c. 34.

B. Coleta eadem die, spatio horarum duodecim, commeditandæ passioni Christi tam efficaciter intendebat animum, ut sæpenumero præ doloris vehementia, in manibus, pedibus, ac latere, ipsa sibi revera clavis ac lancea confixa videretur. Quotidie autem horâ meridianâ, quâ Christus pro nobis crucifixus est, angore cordis conflictabatur acerrimo: solita proinde ad id temporis, abs hominum usu atque conspectu subducere se; quò dolores suos, vel secum ipsa secretius sufferret, vel cum Sponso suo liberius familiariusve conferret.

l. 2. c. 7.

Neque omittendum quod de Catharina Riccia ex Ordine S. Dominici in ejus Vita testatur Seraphinus Razzius: eam ferijs sextis in mentis excessu & arcana passionum Christi contemplatione positam, singulos Sponsi sui cruciatus, iisdemque horis cum illo expertam esse; poenarum etiam velli.

vestigijs quandoque in Virginis corpore evidenter restantibus. Ex quibus alijsque prodigijs facili conjectura ducitur; specialem illam & efficacem passionis Christi feriã sextã memoriã, ipsi Salvatori mirum in modum acceptam esse. Quod quidem studium, ita sibi familiare fecerat Vbertinus de Casali, ut de semetipso ita scripserit: *Omnes dies Veneris videbantur mihi, non memoria, sed presentia IESU passionis & mortis.* Prolog. 1. Arb. Sic. cruc.

Ad extremum non omittam dicere: ex simili, adversus hanc ipsam, Christi passione ac morte consecratam, diem, religione profectum, ut nonnulli Christi amatores hac eadem die vitam claudere optaverint. Quam rem inter alios, uti votis frequentibus vivens expetierat supra memoratus P. Colnago, ita denique obtinuisse (idque cum eo corollario, ut eadem etiam hora, qua Christus creditur mortuus esse, decederet) testis est ejus Vita. At B. Joachim Senensis, Ordinis Servorum B. M. in ipso die Parasceves, uti expetierat, defunctus est. Vit. l. 1. c. 12. Phil. Ferrar. 16. April.

CAPVT XV.

Sacras (quas appellant) Christi patientis Stationes, suis temporibus religiosè obire.

§. I.

Ejus religionis ratio ac finis proponitur.

Stationum passionis Christi nomine hic intelligimus, Sacella quædam aut ædículas, certis ac præcipuis mysterijs passionis Christi dedicatas; quæ nonnullis in Provincijs, ac nominatim in varijs Belgij Urbibus, per mœnium ambitum aliãve loca opportuna ita sunt dispositæ, ut ijs ferè intervallis inter se distent, quibus compertum est Ierosolymis distare loca, in quibus reipsa ea mysteria contigere. Quod qui-